

GEBOORTE IN KOSMISCHE ZIN

Wat zou dat nu wel betekenen? Er zijn zoveel processen die men een geboorte kan noemen. Neem b.v. die eerste schicht van gloed waaruit de werveling van rustende materie is ontstaan, waaruit wit licht is ontstaan en daaruit weer een Melkwegstelsel. Men zou het een geboorte in kosmische zin kunnen noemen. Datzelfde is het wanneer een planeet wordt geboren.

De zonnemassa dan nog sterk actief en gasvormig wervelt rond, komt in een aantrekkingsveld terecht, grote flarden scheiden zich af, krijgen een eigen beweging en een eigen werveling. Bij het langzaam van elkaar wegtrekken zien we bovendien baanverschuivingen optreden en dan zijn er planeten geboren in kosmische zin. Ook wijzelf zijn ergens ontstaan. Of we dat ontstaan nu erg dramatisch willen zien, met allerlei mythologische argumenten willen verklaren of dat we het alleen maar constateren, er verandert ook iets. Op het ogenblik, dat wij beginnen te beseffen dat er iets buiten ons is, worden we ons bewust van een kosmos en zijn we geboren in kosmische zin. Ik meen, dat het verstandig is om eerst maar even van de mens uit te gaan.

Het begin van de mens is de ziel. Het is energie in zichzelf besloten en nog niet van zichzelf bewust. Daaruit resulteert een aantal beïnvloedingen van buitenaf, daardoor erkenning van hetgeen er buiten je is. Je zou kunnen zeggen: Dat begint het leven: dus de mens met een geest. Maar het duurt een hele tijd voordat die geest heeft geleerd te beseffen dat ze zelf invloed heeft op de wereld buiten het "ik". Pas op het ogenblik, als er een wisselwerking is ontstaan tussen het "ik" (bewust) en de wereld daarbuiten, is er volgens mij sprake van een geboorte in kosmische zin, want dan wordt voor het eerst bewust het Al betreden. De mens gaat dan door verschillende stoffelijke vormen heen. Hij leeft in verschillende geestelijke werelden. Maar elke keer is het slechts een beperkte wereld. De wereld van de geest is een wereld van wat voorstellingen. De wereld van de stof is een wereld van een paar dimensies begrensd door iets wat ze 'tijd' noemen. Je kunt zeggen dat je eigenlijk nog niet helemaal wakker bent. We zouden het als volgt kunnen stellen:

Als er een wezen is dat in staat is 5 dimensies te overzien, te beleven en te manipuleren, dan moet een wezen dat slechts 3 dimensies kan overzien toch eigenlijk maar een stukje onbenul om niet te zeggen een stuk ongedierte lijken. Indien wij nu geen andere mogelijkheid zouden hebben dan juist die 3 dimensies en nog de tijd erbij, dan zouden we rustig kunnen zwijgen. Maar een deel van ons wezen is in staat over te gaan naar een andere wereld die dan voor ons besef waarschijnlijk ook 3 dimensies heeft: een geestelijke wereld, b.v. Zomerland. Toch is die wereld anders, daar gelden andere wetten, zijn de afmetingen die we dan manipuleren geheel anders dan de begrenzingsen die we op aarde kennen. Dat wil zeggen, dat we dus tenminste 2 á 3 dimensies meer moeten kunnen beseffen alleen al door hetgeen er in ons bestaat en dat later in de geest, in een geestelijke wereld weer actief kan zijn.

We zijn op aarde een beetje ruw gekneed. Ons besef is aangepast aan de wereld waarin we leven. Wanneer we geest worden, dan is het ongeveer hetzelfde. Als ik nu op aarde zou leven en ik zou mij bewust worden van die extra waarden welke normalerwijze de wereld van de geest uitmaken wat zou er dan gebeuren? Dan word ik geboren in een voor mij totaal nieuwe kosmos: dan veranderen de betekenissen en de waarden van de wereld. Niet alleen mijn eigen mogelijkheden, al vloeit dat er wel uit voort, maar vooral de betekenissen, de samenhang der dingen, de overzichtelijkheid van alles. Wat de mens ziet als oorzaak-en-gevolg dat zie je daar, misschien als één vaste waarde. Wie zal het zeggen.

Ik zou zeggen: een geboorte in kosmische zin ontstaat op het ogenblik, dat een wezen ontsnapt aan zijn begripsbegrenzingsen en daardoor een bewuste wisselwerking aangaat met een erkende kosmos buiten zich. Als dat het geval is, dan moeten we ons ook realiseren dat een geboorte niet een proces zonder meer is. Een geboorte kent de voorbereidingen. U weet het allemaal hoe het op aarde gaat. De prenatale periode: de geest die eerst, lichte contacten opneemt met de vorm die ze later als "ik" zal claimen, de contacten met de sfeer van de moeder, dan het lichaam dat allerlei invloeden ondergaat in die prenatale periode en daardoor

mede kan worden geconditioneerd en de geest die daar ook weer een schepje bovenop doet of de zaak afwijst. Als je dat alles hebt gehad, dan denk je: nu weet ik wat.

Dan komt ineens die enorme kramp, die golving, de wereldzee waarin je drijft wordt opeens gedraineerd en voor je het weet, ben je in een geheel nieuwe ruime, kille, onaantoonbare wereld waarin je snakkend probeert uit de lucht te halen wat je vroeger gratis toegediend kreeg. Als er een kosmische geboorte is, dan moeten we ons niet voorstellen dat dat anders is. Kosmisch geboren worden betekent wel degelijk ook een voorbereidingsperiode. Het betekent het overwinnen van allerlei factoren. Het betekent een nieuw besef krijgen. En als je dan zover bent, valt je wereld uit elkaar, dan heb je niets meer over. Je moet helemaal opnieuw beginnen, alleen is dan je wereld groter en ruimer. Je ontwikkelingsmogelijkheden zijn onvergelijklijk veel beter. Als u deze gelijkenis wilt aanvaarden, kunnen we eens zien wat een kosmische geboorte ongeveer kan omvatten.

De mens wordt op aarde geboren. De geest heeft natuurlijk een aantal ervaringen achter de rug. Een deel ervan is zelfs gefiltreerd in het onderbewustzijn van de mens waarin ze leeft. Nu begint het proces. De geest krijgt steeds meer invloed op de rede. Het onderbewustzijn wordt steeds meer toegankelijk: het wordt a.h.w. deel van een dagbewustzijn. De wereld ziet er anders uit. Je komt tot conclusies die voor anderen krankzinnig zijn. Je houdt misschien je mond omdat het anders teveel opvalt. Ondertussen zie je het leven zich a.h.w. ontvouwen. Je ziet er nieuwe betekenissen in, nieuwe krachten, nieuwe mogelijkheden. Je experimenteert links en rechts en je denkt: nu ben ik er. En dan voel je boven je die grote kloppende invloed die je misschien God noemt, maar die eigenlijk voor het grootste gedeelte alleen het bovenbewustzijn van de mensheid is. Je absorbeert die impulsen. Je trekt eruit wat je nodig hebt. Soms word je geschokt door de felheid die erin optreedt.

Een andere keer word je gesust door de vrede en de zoetheid die erin bestaan. Je hebt het om je heen. Je hoeft er alleen maar naar te reiken en het is er. Je gaven groeien en voor je het weet, klopt je je op de borst en zeg je: Nou, ik ga toch werkelijk de goede kant uit. En dan gebeurt het. Ineens is er in je een eigenaardige pijn. De zin van het leven valt weg. De betekenis van alle dingen, die er tot nu toe is geweest, schijnt te verbleken. Je weet niet waar je aan toe bent. Het is alsof je wereldzee leegloopt, of dat hele bewustzijn om je heen niet meer spreekt, of God er niet meer is. En in die absolute duistere eenzaamheid word je gestuwd door een enorme pijn. Je wordt als het ware uitgebraakt uit de geborgenheid van het wereldje dat je jezelf hebt opgebouwd. Je gedachtebeelden verbleken door de enorme emoties die je ondergaat. En dan ben je ineens in een nieuwe felle wereld. Zo fel, dat je niet eens kunt gadeslaan wat er is. Je bent nog niet in staat hier te oordelen en te waarderen. Je zoekt krampachtig naar levenskracht, want je wilt voortbestaan. Maar het is niet meer dezelfde mildheid. Het is alsof je je moet voeden met rauw vuur.

Heel langzaam, heel langzaam doemen er wat schimmen op. Heel langzaam komen er toch weer wat gedachten in je op. Iets van het verleden blijft nog over. Voor het eerst worstel je niet meer met angsten en begeerten, maar ben je eigenlijk in strijd met een wereldbegrip. Het is strijden. Steeds weer wil je klagelijk terug naar je geborgenheid, maar ze is niet meer te vinden. Als je dat zo bekijkt, dan is de kosmische geboorte een bijna waanzinnig makende procedure. Maar dan zijn je ogen eindelijk gewend. Je ziet: een geheel nieuwe wereld. Je ademhaling is automatisch geworden. Je absorbeert de krachten die om je heen zijn nu niet meer bewust. Ze spelen gewoon door je heen: ze zijn gewoon een deel van je levensproces. In de plaats van dat beperkte bewustzijn dat je eens God hebt genoemd en waaruit je enkele gedachten kon putten is er nu een volheid van gegevens die spontaan in je ontstaan op het ogenblik dat je ze nodig hebt. Ben je nu bewust, ben je ingewijd? Wie zal het zeggen, maar volgens mij is dat een kosmische geboorte. Denk niet, dat het bij één keer stil blijft staan.

Er is een oude theorie, door sommigen van ons nog steeds aangehangen, die zegt dat er liefst 63 vormen van heelallen zijn. Ze draaien rond een niet-materiële of als positieve kracht kenbaar middelpunt dat eigenlijk de enige werkelijkheid vormt. Als we dat willen omrekenen in dimensies, dan zouden we ongeveer komen op 3×63 dimensies, indien we aannemen dat 3 dimensies de norm is voor een heelal en naar de beweging daarvan een massa-bewegingseffect zou kunnen veroorzaken. Wat ik beschrijf is alleen maar de versmelting van één wereld met één andere wereld. Als je die kracht hebt gevonden, kun je misschien weer meer waarden tegelijk vinden.

Als je leeft in een wereld met 5 dimensie, dan kun je misschien 5 dimensies ineens erbij pakken. Maar ook dat zou weer zijn het sterven van een wereld. Het sterven van een besef, de wanhopige eenzaamheid, het zoeken naar de hogere waarden die je niet hebt gevonden en dan ondanks jezelf ineens staan in een totale nieuwe versie van leven. Dat is dan voor een mens. Wie zal zeggen dat planeten niet op dezelfde wijze leven? Het is zo gemakkelijk, planeten ontstaan langs processen waarover we het een of ander kunnen postuleren. De een zegt: Ze ontstaan eigenlijk spontaan. Een ander zegt weer (een stelling die ik aanhang): ze zijn meestal het gevolg van een wederkerige beïnvloeding van sterren op een ogenblik, dat de eigen atmosfeer van die sterren sterk verhit en actief is waardoor er een afscherming van stukken materie kan plaatsvinden. Weer anderen zeggen: Het is eenvoudig het invangen van dode sterren of stukken van dode sterren uit de ruimte. Ieder het zijne. Ik heb een voorkeur, maar ik zal mij nergens aan binden.

Zo'n planeet bestaat uit precies dezelfde wereld als uzelf. Die planeet heeft waarschijnlijk ook voor die tijd bestaan, maar we weten niet in wat voor wereld. Als we kijken wat er met die planeet gebeurt, dan zijn we dat ze langzaam maar zeker in de richting gaat van iets wat we atropie noemen: absolute stilstand, het sterven van de beweging. Het sterven van beweging zelfs in de delen van de materie zodat er niets meer overblijft dan duisternis. Maar wie zegt dat dit sterven niet vooraf kan zijn gegaan door een herscheppen van diezelfde planeet op een ander niveau? En dan zitten we weer in de moeilijkheden.

Er zijn ook heel mooie theorieën over de balans der heelallen waarvan wordt gezegd, dat bij elke omzetting van energie een bepaald, zeer gering percentage wegvloeit naar een ander ruimtelijk heelal dat rustend is, totdat het geheel van de energie die daarin is terecht gekomen dermate groot is dat bij een volgende toevoeging een imbalance ontstaat waaruit dan weer beweging voortkomt enz. enz. Ik zeg alleen maar dit: Als voor ons een wereld kan bestaan waarin meer dimensies optreden dan moet die er ook voor een planeet zijn. Die planeet is misschien niet alleen maar een bolletje dat rond de zon draait. Ze is misschien ook een kosmische lijn, een gesloten lijn die ergens de ruimtelijke concepten van verschillende heelallen bij elkaar voegt. Een planeet kan ook anders zijn. Ze kan misschien tien verschillende tijdsequenties ervaren. Dan zal ook daaruit iets nieuws geboren worden. Als je dat zegt over een mens, je zegt het over een planeet, waarom zou het dan voor een ster niet waar zijn?

Dan zeggen ze: Een ster is niet bewust. Dat zal u weten! Waarom zou een ster geen bewustzijn hebben? Omdat ze in haar levensprocessen zo traag is vergeleken bij u? Wat voor u een paar seconden zijn, is voor haar meer dan een jaar. Dat is alleen maar een kwestie van ritme, het levensritme. Als de zon één keer ademhaalt, zijn er voor u 63 jaar voorbij. Haar polsslag erkent u als een 3-jaars- en een 7-jaarsritme.

Laten we ons eens voorstellen dat die zon in zich veel meer bevat dan we denken. Dan is die zon vanuit ons standpunt als persoonlijkheid zelfs een soort godheid. Maar die godheid is nog steeds gebonden aan beperkingen, de beperkingen van een heelal dat misschien een dimensie meer bevat dan het uwe, laten we royaal zijn desnoods twee, maar waarvan we niet kunnen zeggen wat ze werkelijk is. Daarbij kunnen we wel zeker zijn dat er in de kosmos andere situaties en toestanden ontstaan, andere afmetingen, andere dimensies welke voor die zon op dit moment nog niets te zeggen hebben. Die zon heeft ook een andere vorm dan alleen de gloeiende punt die u aan de hemel ziet Die zon is voor zichzelf misschien wel een soort mens of - als u het eenvoudiger wilt hebben - een soort amoëbe die zich door de een of andere oceaan voortbeweegt. Die amoëbe kan ook weer verder gaan. Ze kan misschien als bewustzijn een heel sterrenstelsel omvatten, het besef van alle sterren. Op het ogenblik dat dat gebeurt, kan de zon niet meer zo bestaan als ze eens heeft bestaan. Dan zal ze vanuit uw standpunt ofwel nova worden, dan wel - wat nog waarschijnlijker is - zo enorm in activiteit en massa toenemen dat ze als een schijnnova in zeer korte tijd alle verbrandingsprocessen voltrekt waarna wat overblijft een superverdichte kern is die u waarschijnlijk als een 'zwart gat' gaat beschouwen. En dan bestaat ze toch nog, maar ze bestaat anders. Haar invloed op uw wereld is er meer een geworden van ontvangen dan van geven. Ze is echter geboren in een totaal nieuwe kosmos waarin ze wel degelijk de gevende moet zijn.

Dit is zo'n stelletje van die betogen. Allemaal mooie veronderstellingen. Erg interessant. Het klinkt zelfs hier en daar geleerd, maar dat is het niet tussen ons gezegd en gezwegen. Dit alles is alleen om u duidelijk te maken wat een kosmische geboorte eigenlijk is. Het is de

verschuiving van het bestaan naar een meer omvattende wereld. Nu keer ik terug naar de mens. Bij de mens kennen wij inwijding. Inwijding is datgene waarbij sommigen zich op de borst kloppen zonder reden en anderen lichtgroen worden omdat ze het niet begrijpen. Als de horen wat inwijding betekent in esoterische zin, dan is het niets anders dat het verwerven van een extra wereld waarin men actief kan zijn, van waaruit men zijn eigen wereld (de stoffelijke) kan beïnvloeden. Omgekeerd een wereld van de geest die men vanuit de stof zodanig kan beïnvloeden dat de verhoudingen worden veranderd. Maar dan moet je wel even iets beginnen.

Er zijn magiërs, die dan beginnen over de 'Wachter aan de Poort': een soort portier, maar dan in esoterische zin. De Wachter aan de Poort is een afschuwelijk wezen dat je niet mag vrezen, anders mag je niet binnengaan in de ruimtelijke wereld waar de engelen dansen. Wat die engelen te dansen hebben, weten we niet, maar zo wordt het voorgesteld.

Angst is ook angst voor het onbekende. Angst is het afwijzen van alles wat niet past in je eigen patroon, in je gewoonte. Geboorte is het binnenkomen in een totaal nieuwe wereld of je wilt of niet. Misschien dat je in esoterische zin die angsten kunt overwinnen en dan inderdaad die nieuwe wereld zo nu en dan kunt betreden. Maar er zal een ogenblik komen dat je niet meer terug kunt, dat je wordt herboren in kosmische zin, dat je opeens - of je wilt of niet - staat in een onbegrepen wereld met geheel nieuwe mogelijkheden. Een wereld waarin je nog niet eens kunt kruipen, terwijl je dacht dat je waardig kon schrijden. Dat is een punt van overweging, als u met dit onderwerp bezig bent.

Ik, mens of geest, ben beperkt. Mijn beperkingen vloeien voor een deel uit mijzelf voort: d.w.z. uit mijn bewustzijn, niet uit mijn wezen. Daar waar ik de beperkingen, van mijn bewustzijn overwin, zal ik de onbeperkteden van mijn wezen volledig beloven. Daar waar ik mijn werkelijke vorm en inhoud leer kennen, zal ik in staat zijn mij in te voegen in het geheel dat voor mij nu nog niet overzichtelijk is. En dan sta ik plotseling voor heel iets anders.

Als je gelooft wat de kerk zegt over het doopsel, dan zou een doop eigenlijk ook een kosmische geboorte kunnen zijn. Het wezen verandert. De betekenis van het wezen, de betekenis van de wereld verandert. Denk je verder, dan zeg je: Eigenlijk zijn de Macons ook zo gek nog niet met: de ruw behouwen steen die dan tot de juist gehouwen steen moet worden. Eigenlijk zeggen ze: Ik moet mijn wezen, mijn eigen vorm vinden omdat ik dan pas werkelijk op de juiste manier deel kan zijn van het grote geheel of ik dat nu tempel noem of wat anders. Trouwens, het maakt niets uit. Als je tegen God zegt Grote Bouwmeester, dan vraagt Hij heus niet of je een bouwvergunning hebt voordat Hij wat doet. Zo erg is dat niet. Maar ergens hebben ze gelijk. Verandering is kosmische geboorte.

Nu ga ik nog een stap verder. Als we bezig zijn met al die verhalen, dan kunnen wij die inwijdingsgeschiedenissen gewoon aan de kapstok hangen, want voor de meeste mensen is het toch maar een doekje voor het bloeden waarmee je je onvermogen tot verdergaan probeert te bemantelen door een verdergaan te pretenderen dat je niet kunt waarmaken. Laten we het nu heel eenvoudig stellen: Voor dat er een heelal is, is er iets. Wanneer het heelal zijn vorm krijgt en daarmee zijn actie begint, is dit een kosmische geboorte. Telkenmale wanneer iets bestaands het aanzijn geeft aan een nieuwe reeks mogelijkheden en wordingen is er sprake van een geboorte in kosmische zin.

Ik ben eenmaal bezig met de kosmos en dan kom ik ergens bij het onbekende terecht: God. God is ook maar een naam. Daar zullen we niet over strijden. Dit is iets wat de basis is van het geheel. Het omvat alle mogelijkheden die in alle delen van het geheel tezamen zullen optreden. Dan vloeit hieruit voort dat de mogelijkheden, die ik op dit moment maak, slechts een deel zijn van het totaal van mogelijkheden die in mij zijn vertegenwoordigd. Kosmische geboorte is voor mij een wakker worden tot de werkelijkheid van mijn wezen, een ontwaken. Het is de droom eindelijk terzijde stellen voor de werkelijkheid. Als je het in deze zin ziet, dan geldt dat volgens mij voor elke sterrennevel, voor elke ster, voor elke planeet, voor elke mens, zelfs voor het kleinste denkbare eencellige wezen dat er bestaat.

Wij zijn deel van een proces. Telkenmale, als wij ons bewust worden van een deel van dit proces, verliezen wij alles wat we hebben gehad. Gelijktijdig worden we geboren in een nieuwe wereld met nieuwe mogelijkheden en nieuwe krachten. Dan is het scheppen op zichzelf heel waarschijnlijk eveneens dit geboorteprocess. Zo goed als u niet kunt terugkijken naar wat er is geweest voor uw geboorte, zo kan de kosmos, een ster, een sterrennevel niet terugkijken naar

datgene wat er is geweest voordat ze in haar huidige vorm begon te bestaan. Maar ze heeft bestaan, alleen hoe? Wij kunnen niet terug naar de simpele eenvoud zo min als de mens terug kan naar de embryonale geborgenheid van het moederlijke lichaam. Wij proberen het misschien, wij scheppen ons een God die ons met Zijn liefde, Zijn warmte en Zijn almacht voortdurend zodanig omgeeft en rechtvaardigt dat wij - levend in onze eigen droomwereld - menen dat dit het enig juiste is. En dan zeggen wij dat alle harde feiten ergens anders vandaan komen, voor mijn part van de duivel. Wij hebben een voorgeschiedenis en zijn door die voorgeschiedenis terechtgekomen waar we nu zijn. Wij zijn geboren. Wij hebben een vorm gekregen. Wij zijn van een potentie tot een realiteit geworden. Nu kunnen we ons beroepen op dromen. Wij kunnen misschien terughunkeken naar de geborgenheid, maar wij kunnen haar nooit meer bereiken. Wij moeten verder. En aan het einde staat dan de dood. Als je de dood ziet zoals mensen hem maken, dan is dat werkelijk de uiterste vermageringskuur die denkbaar is.

Wat is eigenlijk de dood? De dood is het ophouden van deze wereld, zeker. Maar is uw wereld dan ten einde? U ziet die wereld niet meer, dus bestaat ze voor u niet weer. Maar u wordt zich van een andere wereld bewust en er zijn nog sporen van de oude wereld in te vinden.

Ik, als geest, leef in een wereld die niets te maken heeft met de uwe en toch reageer ik op uw wereld en op al datgene wat er in uw omgeving kan gebeuren. Waarom doe ik dat? Omdat het deel is van mijn wereld. Mijn wereld is groter, maar ook anders geworden. Dood is een verandering: het is ook een vorm van 'geboren worden'. Maar is dat kosmische? Ik meen van niet. Daarvoor is mijn sfeer en wereld, hoe groot ze misschien ook moge zijn en hoe alomvattend in vergelijking met het normale mensenleven, te klein.

Ook ik hunker soms terug naar de geborgenheden van eens. Ook ik zie soms de grens van mijn wereld en vrees haar te overschrijden uit angst dat ik word geconfronteerd met iets wat ik ben en wat ik voor mijzelf nog niet kan erkennen. Maar we zullen verdergaan. Het is het oude liedje dat zo graag wordt gezongen: we zullen doorgaan. Ja, ja, of we willen of niet tot het ogenblik dat wij door alle schalen van versluiting zijn heen gebroken. Op dat ogenblik waarop wij voor het eerst de volheid van onze mogelijkheden, van ons wezen en onze volle reactie op en interreactie met de kosmos tot stand brengen, zijn we pas werkelijk kosmisch geboren. Dat is de uiteindelijke geboorte. Daaruit vloeit een leven voort dat je dan niet meer kunt omschrijven, niet meer kunt vergelijken met dat van een ster, van een godheid of van wat anders. Het is er en verder niets.

Ik zeg u: Kosmische geboorte is de bewuste terugkeer tot de werkelijkheid waarvan we altijd deel zijn geweest, maar die we als zodanig nog nooit hebben kunnen aanvaarden.

DISCUSSIE

❖ *Is de kosmische geboorte van een mens alleen maar iets persoonlijks of ook zoiets als de kosmische geboorte van de mensheid?*

Voor de mens zelf is het een zuiver persoonlijke zaak. Maar als de mens zich in de kosmos geheel van zijn wezen bewust wordt, dan wordt hij zich bewust als deel van de mensheid. Dat wil dus zeggen, dat voor hen (niet voor elk individu van de mensheid) de mensheid een geheel is waarbinnen hij als een speciale functie aanwezig is.

❖ *Wat zou de mogelijke consequentie zijn, als de mensheid in haar totaal geboren is?*

Ik denk, dat de consequentie daarvan zou zijn dat de mensheid in stoffelijke vorm zou ophouden te bestaan. Ze zou misschien nog wel op aarde kunnen leven, maar dan waarschijnlijk alleen in een vorm van energie. Ik denk niet dat dat lang zou duren, want er is dan geen noodzaak meer om je als een afzonderlijk "ik" in schijnbaar vaststaande omstandigheden uit te drukken. Er zijn geen angsten meer, er zijn geen begeerten meer, er is dus geen motivering meer. Het enige dat overblijft, is het bestaan in een volheid van kennis en ervaren. Als je zover bent, dan denk ik niet dat je nog actief zult zijn, tenzij vanuit de gehele mensheid en dan met een specifiek gevoel van verplichting of met een taak ten aanzien van iets of iemand anders.

❖ *Zou het wel zo kunnen zijn dat de mensheid daarna nog als mensheid een andere vorm voortgaat?*

De mensheid in een totale kosmische geboorte gaat voort als deel van de totale en werkelijke kosmos en is daarin dus nog wel mensheid. Mensheid is dan de aanduiding van de functie, die het totaal van alle mensen in alle tijden tezamen hebben in het totale bewustzijn, van de werkelijkheid.

❖ *Hoe verhouden zich dan de mensen en de dieren ten opzichte van elkaar?*

Ik zou zeggen: op het ogenblik is het een verschil in uiterlijk. Wanneer er een kosmische geboorte is, zou ik denken dat de dieren, behorende tot de levenssfeer aarde, misschien niet identiek zijn met de mensheid, maar voor een groot gedeelte zullen zijn opgegaan in de mensheid. Er kan daarbuiten iets blijven bestaan als een soort archetype, maar ik denk dat het meeste van de dierenwereld, zeker van de vertebraten, eenvoudig is opgegaan in dat geheel dat we dan omschrijven als mensheid.

❖ *Impliceert een kosmische geboorte ook contact met andere bewustzijnen die kosmisch geboren zijn in het heelal?*

Volgens mij is dit onvermijdelijk. Als je namelijk spreekt van een kosmische werkelijkheid, dan betekent dat het wegvallen van alle verschijnselen. Dat zijn ook verschillen van tijd, afstand en sfeer. Elke bewustzijnsvorm die binnen deze werkelijkheid actief is, zal zichzelf beseffen als deel van een geheel waarvan alle andere bestaansvormen mede deel uitmaken. Dan is er dus op deze wijze inderdaad een contact.

❖ *In het bewustzijn is kennelijk steeds weer sprake van uitbreiding. Eindigt dit ooit?*

Volgens hetgeen wij veronderstellen wel, maar ik weet het ook niet helemaal zeker. En wel, omdat op een gegeven ogenblik het bewustzijn als persoonlijkheid ophoudt te bestaan en daardoor een onbegrensdeheid verkrijgt doordat het "ik" een bewustzijn als deel van alle bewustzijn in zich ervaart en daarbij niet meer begrensd is en ook geen uitbreiding meer nodig heeft.

❖ *Uitbreiding is dus alleen persoonsgebonden?*

Voor zover we het kunnen nagaan wel. Let wel, de formulering is een voorzichtige: voor zover we het kunnen nagaan. Want ik kan het nu wel als zekerheid verkopen, maar daar heeft u niets aan. Voorlopig klopt het wel, maar als u verder komt, dan denkt u waarschijnlijk dat wij minder ver waren dan u, omdat we onze onzekerheden niet zouden beseffen. Vandaar dat we onze onzekerheden meegeven in het antwoord: voor zover wij het nu weten is het zo en zo. Maar dat houdt in dat ons weten ook veranderingen kan ondergaan en dat het invloed kan hebben op onze visie ten aanzien van o.a. kosmische gebeurtenissen.

❖ *Kan er sprake zijn van omkeerbaar proces: een bewustzijnsvernauwing gekoppeld aan..... ?*

Neen. Als je denkt aan een kosmische geboorte en je probeert dat in een andere richting te stuwten, kom je hoogstens tot een abortus en dan heb je helemaal niets meer. Ik geloof dus niet dat dit een omkeerbaar proces is. In het individu kan misschien een bewustzijnsvernauwing optreden en tijdelijk het ontwikkelingsproces stop zetten. Dan word je zo'n 12-maands kind in plaats van een 9-maands. Ik denk niet dat het veel verder gaat dan dit.

❖ *Uw betoog was voor me geweldig interessant, maar het geheel staat zo ver van ons af omdat we nu nog in de stof leven. Kunt u iets duidelijker maken wat ons te wachten staat bij de overgang naar uw wereld.*

Omdat dit buiten het kader van de discussie valt, zal ik het kort beantwoorden. Wanneer u in onze wereld wakker wordt, dan zult u leven in het beeld dat u omtrent uzelf heeft gehad. Dat wil zeggen, dat u zeer waarschijnlijk enige tijd vertoeft in een gestalte die u eens tijdens dit leven heeft gehad. Meestal is dat niet de laatste gestalte. Er zijn maar heel weinig mensen, die aan zichzelf denken in de vorm die ze hadden toen ze dood gingen. De meesten denken aan zichzelf zoals ze waren in hun beste tijd. In deze periode zult u leren dat de vorm niet bepalend is. Tevens zult u ontdekken, dat u juist door minder te letten op vormen een veel grotere rijkdom van ervaring heeft. En dan ontstaat dus het bewustwordingsproces in de sfeer. Dat staat u na de overgang te wachten.

❖ *Is het waar dat de entiteit het ouderpaar a.h.w. uitzoekt? Kunt u iets uitleggen betreffende de planeten, dierenriem etc.?*

Kort gezegd:

1. Als u zegt: kiest een entiteit een ouderpaar, dan is dit waar in die zin dat de keuze praktisch onbewust of zeer bewust kan geschieden met alle trappen daartussen. De keuze kan dus geschieden op impuls. Het kan ook een vluchtimpuls zijn uit een geestelijke wereld die je niet kunt verwerken. Het kan ook zijn gebaseerd op een duidelijk erkennen van de mogelijkheden die een bepaald ouderpaar biedt. Het kan verder gebaseerd zijn op een persoonlijke binding die ten aanzien van een ouderpaar of van een van de leden daarvan bestaat.

2. De invloed van de sterren e.d. is maar heel betrekkelijk. Dit geldt namelijk alleen voor het stoffelijke deel van het "ik". Het stoffelijke deel van het "ik" wordt beïnvloed door het gehele proces van veranderde evenwichten bepaald door de beweging van de planeten.

Als we een geboortehoroscoop maken, dan maken we in feite een horoscoop waarin de beïnvloeding gedurende ongeveer 9 maanden door deze planeten mede verdisconteerd is. Daardoor is de astrologische vaststelling theoretisch onjuist en gelijktijdig praktisch vaak juist dan volgens een waarschijnlijkheidsberekening mogelijk is.

❖ *Kunt u uitleggen waarom een kind zich wel eens niet aangetrokken voelt tot b.v. de vader. En is absoluut geen relatie tussen hen, echter wel met de stiefvader.*

Dat ligt aan heel veel factoren. Dat kun je niet altijd uitleggen. Het gedrag kan worden beïnvloed door de relatie tussen de oorspronkelijke vader en het kind. Als de vader dat kind maar als overbodig en misschien zelfs als concurrentie voor de aandacht van de moeder hoeft beschouwd, dan is het duidelijk dat er geen sympathie zal zijn. Op het ogenblik, dat dan een andere mannelijke figuur die rol overneemt en deze wel aandacht heeft voor het kind, wordt deze natuurlijk beter aanvaard. Maar dat is een kwestie van psychologie.

❖ *Niet zo lang geleden hoorde ik dat er tussen een volwassen zoon en zijn moeder na een scheiding van jaren een dusdanige relatie ontstond dat hieruit een huwelijk tot stand kwam.*

Dat is iets wat officieel niet mag. Het is echter heel begrijpelijk, omdat namelijk de eerste seksuele fixatie van het kind meestal op de ouder van de tegenoverliggende sekse pleegt plaats te vinden. Om het anders te zeggen: jongetjes zijn enige tijd verliefd op hun moeder en meisjes zijn enige tijd verliefd op hun vader. Als er nu een zeer lange scheiding is geweest, kan het zijn dat dergelijke gevoelens dan worden herinnerd en dat men dan, tenzij men direct wordt geconfronteerd met een normale moeder/kindrelatie (wat natuurlijk ook mogelijk is, maar stel dat dat niet het geval is), dan treedt dus de aantrekkingskracht op en dan wordt het een relatie tussen twee volwassenen, die men dan wel een liefdesrelatie gaat noemen. Als daar bovendien nog een bijzonder goed geestelijk contact tussen beiden bestaat, dan is het denkbaar dat dat inderdaad gebeurt. Overigens wil ik eraan toevoegen, dat men dat in de huidige tijd als onaanvaardbaar beschouwt. Er is echter een periode geweest in de geschiedenis der mensheid dat de seksuele initiatie bij de meisjes gebeurde door de vader en bij de jongens door de moeder, waarmee deze fixatie a.h.w. door een feit werd bekrachtigd en juist daardoor de toegang betekende tot de wereld der volwassenen.

❖ *Kunnen we het leven van Jezus als een kosmische geboorte zien?*

Natuurlijk niet. Het leven van Jezus is geen kosmische geboorte. Maar wanneer Jezus bewust optreedt als Christusdrager en vanuit een totaal ander bewustzijn begint te functioneren op aarde, dan is dat vanuit ons standpunt een beperkte kosmische geboorte.

❖ *Dus niet alle vooruitgang heeft een kleine kosmische geboorte?*

Als u dat zo wilt zeggen, kunt u dat natuurlijk doen. Wij hebben echter kosmische geboorte behandeld in de zin van: het verkrijgen van geheel nieuwe mogelijkheden waardoor een totaal nieuwe wereldvisie ontstaat. Dan is dat zeker niet een kleine verandering. Het is een totale verandering die het geheel van het leven, van het denken en dus ook van het kenbare lot op aarde beïnvloedt en verandert. En dat is veel meer dan je alleen met woorden kunt uitleggen.

❖ *Is deze geboorte in strijd met de reïncarnatiegedachte?*

Waarom?

❖ *Omdat de reïncarnatie, veronderstelt dat je periodiek terugkeert.*

Als u zichzelf beschouwt als een periodiek, dan moet ik zeggen dat zaken als 'Privé' en 'Weekend' (roddelblaadjes) onder de mensen de overhand hebben. Reïncarnatie betekent niets anders dan dat bij een nog niet bereiken van een voldoende bewustwording hernieuwd moet worden geïncarneerd, waardoor het geheel van de tot nu toe verkregen kennis (inhoudende

mede de tekorten in de sferen) bepalend zal zijn voor de conditionering die de geest probeert op te leggen aan het lichaam. Als de kringloop is voltooid, is er geen verdere incarnatie nodig zodra de geest verder kan gaan in de sferen: d.w.z. zodra het bewustzijn zich ver genoeg heeft ontplooid om op een geestelijke manier tot een verdere ontplooiing van het bewustzijn te komen. Het is dus geen onontkoombare kringloop. Theoretisch zou iemand in een leven alles kunnen beleven wat stoffelijk noodzakelijk is, maar het gemiddelde is een bepaald aantal levens en dat ligt doorgaans onder de honderd, waarna men dus een voldoende bewustzijn heeft verkregen om geestelijk verder te gaan en er dus geen sprake meer is van reïncarnatie in de stof.

❖ *Dan is er nog geen sprake van geboorte in kosmische zin.*
Als u nog moet reïncarneren kennelijk niet.

❖ *Maar op het moment dat zo'n geboorte komt, is die cyclus kennelijk doorbroken.*
Op het ogenblik dat er een bereiking is, is de cyclus van een verplichte terugkeer tot de materie, al is die verplichting geboren uit geestelijk onvermogen, teneinde. En dan krijgen we alleen nog de incarnatiemogelijkheid van de 'verlichte'. Dat wil zeggen, de entiteit die verplicht is tot reïncarnatie: die zich bewust blijft van zijn eigen wereld of van een groot deel daarvan, maar die tijdelijk in een stoffelijke vorm incarneert om op aarde een taak te vervullen voor degenen, nog niet deze verlichting hebben ervaren, maar die de mogelijkheid daartoe volgens die entiteit wel degelijk bezitten.

SLOTREDE

Het is mij opgevallen dat u over de kosmische geboorte, maar heel weinig te vragen heeft. Ik kan dat ook wel begrijpen, want de doorsneemens begrijpt er maar heel weinig van. Ik wil echter bezwaar aantekenen tegen iemand die zegt: Het is allemaal wel erg mooi, maar wat heb je eraan? Ik meen, dat iemand die wel eens met de trein reist er goed aan doet er een spoorboekje in zijn bezit te hebben. Hij kan dan namelijk de treinenloop nagaan. Er zullen ook veel treinen in voorkomen die hij op niet nodig heeft, maar die later misschien wel nodig zijn.

Als wij spreken over de kosmische geboorte en wij proberen duidelijk te maken wat dit in het geheel van de kosmos kan betekenen voor mensen, maar ook voor sterren, planeten, sterrenniveaus desnoods, dan proberen wij u alleen de samenhangen duidelijk te maken tussen uzelf en al die dingen. Als wij trachten duidelijk te maken dat u door uw bewustzijn leeft in een beperkte wereld, maar dat uw werkelijk wezen tot een veel grotere, een meeromvattende wereld behoort, dan geloof ik ook dat het een praktisch gegeven is dat een verklaring kan zijn voor vele aspecten die zich in de persoonlijkheid afspelen en waar men nu naar liever aan voorbij pleegt te gaan. Ik meen niet, dat het onderwerp op zichzelf zo onpraktisch is als men schijnt te denken.

Dan valt mij op dat men zegt: De geboorte op aarde hangt samen met astrologie e.d. Natuurlijk, alles beïnvloedt elkaar. Dat klinkt wat vreemd. Maar als u wordt geboren in een bepaald land, dan wordt daardoor alleen reeds een aantal van uw mogelijkheden tijdens de incarnatie bepaald. Als u wordt geboren onder een bepaald sterrenbeeld, dan betekent dat, dat u waarschijnlijk bepaalde hoofdeigenschappen bezit. Dat wil zeggen, zo die genetisch aanwezig zijn, zullen die in versterkte mate naar voren treden. Het resultaat, is alweer een zekere beperking. Een zekere gerichtheid komt tot uiting. Natuurlijk is dat waar. Maar waar het ons om gaat, is juist het feit dat in de kosmische geboorte het geheel zo sterk in het "ik" gaat inwerken dat al die dingen geen betekenis meer hebben. Om het heel eenvoudig te zeggen: De bewuste kan niet worden beheerst door de verschillende astrologische inwerkingen. Als u zich dat gaat realiseren, dan komt u toch wel in een ander wereldbeeld terecht.

De meeste mensen zeggen: Onze wereld is zo belangrijk, want wij zijn zo belangrijk. Misschien denkt het vliegenpoepje op de spiegel dat het erg belangrijk is, totdat het wordt weggeveegd. Wat bent u nu eigenlijk? Een heel klein momentje, in een voor u niet te overziene zee van tijd. En een paar heel kleine emotietjes in een kosmische storm van scheppende emotie: meer bent u niet. Pas als u gaat begrijpen dat u - ongeacht die beperktheid - deel heeft aan die totale oceaan van onbeperktheid, krijgt uw leven zin. Dan is alles wat er gebeurt niet meer op zichzelf belangrijk. Het is a.h.w. een groeien naar het besef van de werkelijke betekenis der dingen. Dat is belangrijk!

Het is niet belangrijk wat u hier op aarde bent. Per slot van rekening, of u nu Van Agt heet of Kok of dat u nooit geboren bent, dat interesseert mij geen steek. Niet omdat u als mens onbelangrijk bent, maar omdat uw rang, uw stand, uw bezit, uw capaciteit, uw levenservaring op zichzelf onbelangrijk is. Belangrijk is alleen het bewustzijn dat er tenslotte uit resulteert, zodat u de begrenzingen van uw beperkt bestaan doorbrekend waarlijk meer bewust uzelf kunt worden. Dat is het principe van de kosmische geboorte. Als u daarvan uitgaat, komt u verder.

Ik had misschien voor heel wat mensen interessanter gesproken, als ik het had gehad over alles wat er met de mens kan gebeuren. Bijvoorbeeld: Wat gebeurt er, als de Stier-man met de Leeuw-vrouw trouwt? Dan vreet ze hem op. Wat gebeurt er, als de Tweeling-vrouw op stap gaat met een Waterman? Dan kunnen ze gaan zwemmen. Dat soort dingen daar kijkt u naar. Dan zegt u: Dat is het lot, dat is de werkelijke relatie, dat is de werkelijke verhouding. Ik zeg u: Het is niets. Het is alleen maar een flard die voorbij gaat. Niets dan één enkele zucht in een grote oneindigheid. Die dingen zijn bijkomstig, omdat de bepaling die u aan die tekens verbindt alleen maar geldt voor het stoffelijke gedeelte en de stoffelijke mogelijkheden. De werkelijkheid is echter gelegen in de geest.

Op het ogenblik dat de geest in staat is vollediger door te werken, ook in de stof, slaan dergelijke typeringens nergens meer op. Dan hebben wij alleen te maken met een geestelijke, een totale werkelijkheid. Maar als wij spreken over de kosmische geboorte, dan spreken wij niet in de eerste plaats over een astrologisch type. Maar dan spreken wij over de kosmische werkelijkheid waarvan wij deel zijn. Dat betekent een zo groot aantal extra mogelijkheden en dimensies dat ze voor een mens nog niet eens voorstelbaar zijn en voor een geest slechts theoretisch benaderbaar.

Ik wil u helemaal niet kapittelen. Als u het rustig wilt uitrekenen met horoscopen, zult u er waarschijnlijk wel wat aan hebben (als u het goed doet tenminste) op aarde en voor deze beperktheid. Maar als u in staat bent om uw innerlijke kwaliteiten te beseffen en uw besef van een andere wereld te verenigen met dat van uw wereld, dan overziet u meer dan een horoscoop u ooit kan onthullen. Dan beheerst u meer dan u door middel van magie, of occulte wijsheden ooit tot stand kunt brengen, omdat u die extra wereld heeft.

De kosmische geboorte is volgens mij juist het wakker worden in die grotere wereld. Nu ik dit allemaal zo enthousiast naar voren heb gebracht, wil ik er graag nog iets aan toevoegen, namelijk dit: Het is mij opgevallen dat niemand van u heeft gereageerd op hetgeen ik heb gezegd over de geboortepijn, over het isolement: de totale vervreemding, wanneer je opeens in het nieuwe bewustzijn terecht komt. Wij zijn allemaal slaven van een gewoontebeeld. Dat gewoontebeeld dat we "ik" noemen. Dat gewoontebeeld dat 'onze wereld' heet, onze verachtingen en al wat erbij hoort. Op het ogenblik, dat die niet meer tellen, zijn we stuurloos. Wanneer je wordt geboren, dan word je geboren in een eenheid met vele andere bewustzijnsvormen. Dat wil zeggen, dat je meer krijgt dan moederzorg.

Geloof u dat. Je wordt er doorheen gesleept ondanks jezelf. Want de nieuwe toestand die je hebt bereikt, impliceert dat je die steeds bewuster en beheerster gaat beleven en dat je waar je faalt door alle andere vormen van bewustzijn om je heen die deel uitmaken van de nieuwe wereld wordt bijgestuurd, opdat de harmonie van die wereld behouden blijft. Maar dat houdt ook in, dat je soms voor problemen komt te staan juist tegen dat een dergelijke trap wordt bereikt. Je zegt: O, mijn God, waarom is het nodig dat het in mijn leven altijd misgaat, dat het bij mij altijd verkeerd gaat! Dan is mijn antwoord. Probeer er doorheen te kijken. Ik meen, dat ook dat praktische betekenis heeft en niet alleen maar voor een verre verte. Of je nu een planeet bent of een mens, dat maakt geen verschil uit. Als het u tegenloop, als er veranderingen zijn, als u door een noodlot wordt meegesleurd, dan moet dat zin en betekenis hebben. Die zin en betekenis zijn vaak dat uw denken en bewustzijn niet meer passen bij het geheel van de invloeden die nu reeds in en vanuit uw wezen werkzaam zijn. En dan komt dat ogenblik van eenzaamheid. Maar die eenzaamheid is dan tevens het begin van een vernieuwing.

Ik meen, dat als wij spreken over een kosmische geboorte dat dan de nadruk moet liggen op die vernieuwing. Niet alleen maar een heropstanding uit de dood, maar meer dan dat: het zitten misschien niet direct aan de rechterhand maar tenminste toch aan de voeten des Vaders, het bereiken van een deelgenootschap met al het zijnde en niet alleen maar met een paar dingen: daartoe voert het leven. Te weten dat dit uw werkelijke bestemming is, kan een

grote troost zijn, als u in die periode van duisternis en verlatenheid zit. Het kan een grote stimulans zijn om toch verder te kijken dan uw neus lang is, als alles zo goed schijnt te gaan. Het kan u vooral helpen om te ontsnappen aan de schijnbaar dwingende ritmen van de stoffelijke wereld waarin u bent opgenomen. Want u kunt meer zijn, u kunt meer beheersen dan u denkt. Het doorbreken van uw denkwereld, het aanvaarden van een andere hogere wereld is daarbij onontkoombaar, maar het is mogelijk.

U bent erfgenaam van de werkelijkheid, niet alleen maar van een fragmentje van tijd om daarna uitgeblust te worden en weggeworpen als een lucifer die zijn taak vervuld heeft. Dit heb ik u nog willen zeggen. Vergeef mij, als ik op afwijkende vragen niet zover ben ingegaan als u had willen horen. Ik heb geprobeerd ieder het zijne te geven. Maar ik heb bovenal geprobeerd de betekenis van het leven duidelijker te laten uitkomen, ook van uw leven.

Ik hoop, dat het u zal helpen om dat wat u bent beter te aanvaarden, dat wat in u leeft meer tot uw bewustzijn te laten doordringen en zo meer te bereiken dan u op dit moment mogelijk acht.